

Marianne Witte

DE ONGEWONE VAKANTIE VAN TESS EN RAF

met illustraties van
Géwout Esselink

Meester Niek geeft zijn klas de opdracht om in de meivakantie eens iets nieuws te doen of te leren. Iets wat je nog nooit eerder hebt gedaan. De twee vrienden Tess en Raf zouden deze week eigenlijk gewoon bij elkaar logeren, maar door een noodgeval loopt alles anders. En zo komen er ineens meer nieuwe en spannende dingen op hun pad dan ze dachten en wordt het een nogal ongewone vakantie...

Dit is het tweede boek over Tess en Raf. Lees ook *De geheime missie van Tess en Raf*.

De Vier Windstreken

ISBN 978 90 5116 803 7

9 789051 168037

Marianne Witte DE ONGEWONE VAKANTIE VAN TESS EN RAF

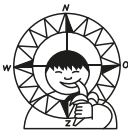

De Vier Windstreken

Marianne Witte
met illustraties van Géwout Esselink

DE ONGEWONE VAKANTIE VAN TESS EN RAF

Op www.vierwindstreken.com kun je je aanmelden voor onze nieuwsbrief.
Hier vind je ook al onze boeken en andere artikelen.

© 2020 De Vier Windstreken, Rijswijk
© 2020 Tekst van Marianne Witte
© 2020 Illustraties van Géwout Esselink
Alle rechten voorbehouden. Gedrukt in Nederland
NUR 282 / ISBN 978 90 5116 803 7

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt
door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

De Vier Windstreken

1. HET NOODGEVAL

Het is de eerste dag van de meivakantie en Tess is bij Raf thuis. Ze blijft ook logeren, want haar ouders zijn allebei tot laat aan het werk.

‘Doe vandaag iets wat je nog nooit eerder hebt gedaan.’ Tess leest hardop voor wat er op het mooie gekleurde kaartje staat. Dan zet ze het terug tegen de bloemenvaas op tafel.

‘Wat grappig,’ zegt ze. ‘Waarom staat dat kaartje hier?’

Raf haalt zijn schouders op. ‘Mijn moeder kreeg van oma een doosje vol kaarten met spreuken. Zoiets als een goede raad. Elke ochtend trekt ze er een nieuw kaartje uit. Daar gaat ze dan de hele dag over nadenken. Vindt ze leuk.’

Tess leest nog eens voor wat er staat en zegt: ‘Dat lijkt wel op wat meester Niek gisteren zei: ‘probeer in de vakantie iets nieuws te doen of te leren.’

Raf antwoordt meteen: ‘Ja! Hij zei: bijvoorbeeld iemand een compliment geven.’

‘Dat doe jij nooit!’ zegt Tess plagerig.

Raf grijnst. ‘Heus, wel. Als je het verdient.’

Tess lacht en gaat door: ‘Meester Niek zei ook dat je een nieuwe straat of buurt kon verkennen.’

‘Of iets doen wat je eigenlijk niet durft. Je angst overwinnen of zo,’ zegt Raf nadenkend.

‘Zoals mijn oma Dolores,’ zegt Tess. ‘Ze durfde niet te vliegen, toen ging ze op een soort les en daarna had ze bijna geen vlieg angst meer.’ Vorig jaar kon oma daardoor

helemaal uit Mexico op Tess' verjaardag komen. Tess straalt als ze daar aan denkt.

'Zullen we een lijstje maken?' stelt Raf voor. 'Dan strepen we af wat we voor nieuws gedaan hebben.' Hij pakt meteen een schrift en een pen.

'Eh... parachutespringen vind ik te eng,' zegt Tess met een frons. 'Zal ik dan Russisch gaan leren? Nee, toch maar niet. Of op een olifant zitten? Op een paard rijden wil ik al mijn hele leven. Ja, iets doen met dieren, dat lijkt me leuk. Bij een circus! Een dagje koningin zijn. En zielige mensen helpen. Wat wil jij doen?'

'Dan wil ik de koning zijn voor een dag. In een racewagen rijden. Op vakantie naar een ander land. Net zo veel pannenkoeken eten tot ik plof. Iets voor een goed doel doen, enne...'

Raf noteert alles wat ze bedenken in het schrift. Een lijstje voor Tess en een lijstje voor hemzelf.

Dan rinkelt er ergens in huis een mobieltje.

'Wat?' horen ze de moeder van Raf roepen. 'Een noodgeval?' Met grote ogen kijkt Raf Tess aan. Hij springt op, zwaait de deur open en roept: 'Wat is er?'

Zonder op antwoord te wachten rent hij de kamer uit, met Tess op zijn hielen. In de keuken vinden ze mama Jet (zo noemt Tess de moeder van Raf altijd) met de telefoon aan haar oor.

'Nee mam! Niet ophangen nu!' roept ze. 'Wat heeft pap dan?'

Op de keukenvloer scharrelt het kleine broertje van Raf. Kas kan net lopen. Met twee handjes in de lucht dribbelt

hij lachend op Tess af. Ze kan hem nog net opvangen voor hij struikelt over een speelgoedauto.

'Geen paniek, ik kom eraan,' zegt mama Jet in haar mobiel. Dan luistert ze even, laat haar arm zakken en zucht. 'Verbinding verbroken... 'Is er iets met opa?' vraagt Raf.

'Ja, hij heeft zijn been nogal raar gebroken. Oma had het over een noodgeval en toen hing ze op. Pfff... oma en mobieltjes, ze snapt er nog steeds niks van. We moeten erheen, nu meteen!' zegt ze. 'Pak gauw een tas met logeerspullen.' 'Ja maar...' begint Raf nog, maar zijn moeder onderbreekt hem. 'Ik leg het straks in de auto wel uit, nu opschieten.' Ze duwt Tess en Raf in de richting van de trap, tilt Kas op en grist voor zichzelf een tas uit de gang.

'En ik dan?' vraagt Tess bedremmeld.

Meteen zegt mama Jet: 'Jij gaat ook mee, natuurlijk. Hup, en vergeet je pyjama niet!'

Boven propt Raf wat kleren, een slaapshirt en een tandenborstel in zijn rugzak. Ook het schrift met de lijstjes gaat erin. Tess had haar tas nog niet uitgepakt, dus zij staat al meteen klaar.

'Naar welke opa en oma gaan we, denk je?' vraagt ze.

Omdat de ouders van Raf gescheiden zijn en zijn moeder nu met Rick getrouwd is, heeft Raf wel negen opa's en oma's. Sommige echt en sommige stief en sommige zelfs nep. Maar ze horen stuk voor stuk bij hun nieuwe gezin. Om ze uit elkaar te houden heeft Raf ze allemaal bijnamen gegeven.

'Naar opa en oma Bella, want mijn moeder zei *mam* en *pap*. Dat zegt ze alleen tegen haar eigen ouders.'

‘O leuk, naar Bella!’ juicht Tess. ‘Daar ben ik nog maar één keer op bezoek geweest!’ Dan slaat ze een hand voor haar mond. ‘O jee... ik ben blij omdat we naar hun paard gaan, maar misschien is je opa wel bijna dood...’

‘Nou, dat denk ik niet,’ zegt Raf nuchter. ‘Aan een gebroken been ga je niet zomaar dood, hoor. En opa is net zo sterk als zijn eigen paard!’

Beneden wacht mama Jet met drie propvolle tassen en Kas op haar arm. Ze veegt het zweet van haar voorhoofd en roept: ‘O, ik vergeet bijna de luiers! Pak jij die even, Raf?’

Tess en Raf zetten alle spullen in de auto, terwijl mama de kleine Kas in zijn stoeltje vastmaakt. Zijn hele gezicht straalt als hij zijn knuffeldoekje met speen krijgt.

Zodra ze rijden, zegt mama: ‘Het komt wel slecht uit dat Rick en Floor nu net op vakantie zijn. Dus jullie moeten echt met mij mee. Er zit niks anders op.’

Floor is de tienerdochter van Rick en de stiefzus van Raf. Ze kampeert met haar vader een weekje op Texel.

Op de achterbank knijpt Tess in de arm van Raf en fluistert: ‘Er zit niks anders op, maar ik doe wel meteen iets wat ik nog nooit eerder heb gedaan. Logeren bij jouw opa en oma Bella!’

Mama zet haar zonnebril op, start de auto en vertelt onderweg over het noodgeval.

2. TESS EN RAF LOSSEN HET OP

Al rijdend zegt mama Jet: ‘Oma belde mij dus met haar mobiel. Dat is al een wonder, want ze snapt nog steeds niet hoe dat ding precies werkt. Ze zei dat ze 112 had gebeld voor opa, want hij was gevallen en zijn been lag er raar bij. Een noodgeval, zei ze. Toen hoorde ik de sirene van de ambulance en zei oma dat ze moest ophangen. En dat doet ze altijd door haar mobiel helemaal uit te zetten. Echt, ze is zo’n dombo met dat ding! Appen kan ze ook al niet, ik heb het haar wel tien keer uitgelegd. Nu kan ik haar natuurlijk niet meer bereiken en daarom gaan we ernaartoe. Geen idee of ze nog gehoord heeft dat ik eraan kom.’

Het is wel twee uur rijden naar het huis van opa en oma Bella. Raf herkent na een hele tijd het landweggetje met de molen, ze zijn dus vlakbij.

‘Wat ruikt het hier raar,’ zegt Tess en ze snuift diep. ‘Dat is zeker koeienmest. Een echte boerenlucht!’

Raf grijnst. ‘Nee, dat is een echte Kas-lucht, Hij heeft zijn luier net vol gescheten. Ik zag het aan zijn gezicht. Hij werd helemaal rood.’

‘Teuw!’ lacht Tess en knijpt haar neus dicht.

‘Teuw!’ doet Kas haar blij na.

Mama zet een raampje open en zegt: ‘Nog even volhouden, we zijn er zo. Dan kan ik die kleine stinkerd verschonen.’

‘Bella!’ roept Raf door het open raam, als ze langs het landje van het paard rijden. Bella hinnikt en loopt op een drafje met de auto mee.

Mama parkeert op de oprit, stapt uit en strekt haar armen boven haar hoofd. 'Hè, hè, bestemming bereikt,' zucht ze. 'Ze zijn dus niet thuis, want anders had oma de deur al opengedaan.'

'Ik weet waar de sleutel verstopt ligt!' roept Raf. Tess loopt met hem mee naar het schuurtje achter het huis. Daar pakt hij een roestige keukentrap, klimt erop en tast met zijn hand achter een balk.

'Jakkes, wat een spinnenwebben,' zegt hij. 'Hier durft geen dief een sleutel te zoeken. Ben jij bang voor spinnen?'

'Tuurlijk niet!' Tess gooit stoer haar vlechten naar achteren. 'Zal ik even?'

'Ik heb hem al,' zegt Raf. 'Opa is goed in geheime plekjes. Dit noemt hij het spinnenplankje. Hier ligt altijd een sleutel verstopt voor noodgevallen.'

Met zijn lange benen springt Raf van de trap af en triomfantelijk houdt hij de sleutel in zijn hand.

'Kukeleku! Kukeleku!' Luid kraaiend fladdert een zwarte haan de schuur in, achternagezeten door een roodbruine haan.

'Geen ruzie maken, jongens!' lacht Raf. 'Anders gooi ik jullie in de soep.'

'Gemenerd...' zegt Tess. 'Als je dat doet, word ik meteen vegetariër, net als mijn nieuwe oma Violetta.'

Intussen staat mama bij de achterdeur en houdt Kas een stukje van zich af.

'Maak snel de deur open, Raf, anders loopt het zijn luiertje uit,' zegt ze.

In de keuken ziet het eruit of opa en oma elk moment binnen kunnen komen. Er staan twee lege koffiekopjes op

tafel, de koektrommel is open, de radio staat aan en oma's slippers liggen bij de drempel.

Mama legt in de huiskamer een handdoek op de bank en verschoont Kas.

'Hier ruikt het ook een beetje raar...' zegt Tess, om zich heen kijkend.

Raf grijpt naar zijn billen en giert: 'Ik heb niks gedaan, ik heb niks gedaan!'

'Nee gekkerd, geen poep. Meer brand of zo...' zegt Tess snuivend.

'Brand?' vraagt Raf.

Snel gaan zijn ogen langs de keukenspullen en hij roept: 'O, het koffiezetapparaat staat nog aan! Daarom stinkt het zo.'

'Dan zijn ze echt halsoverkop vertrokken,' zegt mama Jet, die de vieze luiertje weggooit.

Raf buigt zich over de openstaande koektrommel en zegt overdreven duidelijk: 'Ik heb wel honger gekregen eigenlijk...'

'En ik snak naar koffie,' zucht mama. 'Ik ga nieuwe zetten. Kijk jij of er sap in de koelkast staat voor jullie? Dan nemen we er allemaal een koek bij en dan moeten we verzinnen wat we gaan doen.'

Even later zitten ze om de keukentafel. Kas sabbelt tevreden bij zijn moeder op schoot aan een soepstengel.

'Opa Bella ligt dus in het ziekenhuis?' vraagt Tess.

'Waarschijnlijk wel, maar ik weet niet welk ziekenhuis,' zegt mama Jet. 'Dat is punt 1: bellen met de ziekenhuizen in de omgeving.'

Er klinkt gemiauw en gekrabbel aan de achterdeur. Raf springt op en roept blij: 'Aagje en Bommel!'

Meteen rukt hij de deur open en twee poezen rennen naar binnen, recht op hun etensbakjes af. Lege etensbakjes. Vragend kijken ze omhoog.

‘Ach gossie, die katten hebben honger!’ zegt Tess.

Mama kijkt op haar horloge. ‘Twaalf uur. Mijn vader voert ze ’s morgens altijd rond koffietijd. Het lijkt wel of ze nog geen eten hebben gehad.’

Tess staat op, gooit haar vlechten naar achteren en zegt trots: ‘Ik weet precies wat katten nodig hebben! Ik zie hun brokjes al staan.’ Meteen pakt ze een pak kattenvoer van een plank en schudt de bakjes vol. Luid spinnend vallen de twee poezen op het eten aan. Vooral Aagje schrokt de brokjes naar binnen. Tess spoelt ook hun drinkbakjes om en vult ze met vers water.

Mama fronst. ‘Zouden de andere dieren dan wel...? Ik denk het niet. Dat is dan meteen punt 2: de dieren moeten gevoerd worden, daar is opa heel precies in. Maar ik wil eerst weten waar mijn vader is en wat er gebeurd is!’

Raf pakt Tess bij haar arm en zegt opgewonden: ‘Ga jij maar bellen, mama. Wij voeren de dieren. Ik heb het opa zo vaak zien doen!’

‘Ja, maar dat grote paard... Die vieze varkens en de kippen met die gekke hanen. En dan heeft opa sinds kort ook nog twee brutale dwerggeitjes. Het lijkt hier wel een kinderboerderij. Eerst had hij alleen Bella, maar er komt steeds meer bij,’ moppert mama.

‘Wij lossen het op!’ roept Raf en hij sleurt Tess mee naar buiten.

3. TWEE SPEKKIES

De zon staat stralend in de blauwe lucht en de hanen rennen nog steeds luid kukelend achter elkaar aan over het erf. Een stuk of tien kippen scharrelen er los rond. Maar zodra ze Tess en Raf zien, beginnen ze te tokken en waggelen ze naar het kippenhok.

‘Ook geen voer gehad volgens mij,’ zegt Raf. ‘Dat bewaart opa in de schuur in een ton. Anders eten de muizen het op. Of de ratten.’

‘Goed dat jij dat weet,’ zegt Tess. ‘Weet je ook hoeveel ze moeten hebben?’

Raf knikt trots. ‘Ongeveer dit schaalte vol.’ Hij schept met een gedeukt schaalte wat kippenvoer uit de ton en strooit het bij de kippen in het hok. Het schaalte gooit hij terug in de ton, waar hij het deksel weer stevig op vast draait.

‘En dit is voor de varkens,’ zegt Raf. Uit een andere ton schept hij een flinke bak droogvoer.

‘Die varkens had je opa nog niet toen ik hier twee jaar geleden was,’ zegt Tess.

‘Klopt,’ lacht Raf. ‘Een vriend gaf ze voor zijn verjaardag. Twee kleine biggetjes! Het was eigenlijk een grap, die vriend wilde ze weer meenemen naar de boerderij waar hij ze vandaan had gehaald. Maar opa was meteen verliefd op ze. Hij heeft zelf een hok voor ze getimmerd.’

Achter de schuur staat een houten hok met ronde raampjes en een klein puntdakje. De vloer ligt vol stro. Op het landje